

مراسم چهارشنبه سوري

يكي از آئينهاي سالانه ايرانيان چهارشنبه سوري يا به عبارتي ديگر چارشنبه سوري است. ايرانيان آخرين سه شنبه سال خورشيدي را با بر افروختن آتش و پريدن از روي آن به استقبال نوروز مي روند.

چهارشنبه سوري، يك جشن بهاري است كه پيش از رسيدن نوروز برگزار مي شود.

مردم در اين روز براي دفع شر و بلا و برآورده شدن آرزوهايشان مراسمي را برگزار مي كنند كه ريشه اش به قرن ها پيش باز مي گردد.

مراسم ويژه آن در شب چهارشنبه صورت مي گيرد براي مراسم در گوشه و كنار كوي و برزن نيز بچه ها آتش هاي بزرگ مي افروزند و از روي آن مي پرند و ترانه (سرخي تو از من ، زردي من از تو) مي خوانند.

ظاهرا مراسم چهارشنبه سوري برگرفته از آئينهاي كهن ايرانيان است كه همچنان در ميان آنها و با اشكال ديگر در ميان باقي بازماندگان اقوام آريائي رواج دارد.

اما دكتور كورش نيكنام موبد زرتشتي و پژوهشگر در آداب و سنن ايران باستان، عقیده دارد كه چهارشنبه سوري هيچ ارتباطي با ايران باستان و زرتشتيان ندارد و شكل گيري اين مراسم را پس از حمله اعراب به ايران مي داند.

در ايران باستان هفت روز هفته نداشتيم. در ايران كهن هر يك از سي روز ماه، نامي ويژه دارد، كه نام فرشتگان است. شنبه و يكشنبه و... بعد از تسلط اعراب به فرهنگ ايران وارد شد. بنا بر اين اينكه ما شب چهارشنبه اي را جشن بگيريم (چون چهارشنبه در فرهنگ عرب روز نحس هفته بوده) خودش گويايي اين هست كه چهارشنبه سوري بعد از اسلام در ايران مرسوم شد.

“براي ما سال 365 روز بوده با 1 روز اضافه (يا هر چهار سال 1 روز اضافه). ما در اين پنج روز آتش روشن مي كرديم تا روح نياكانمان را به خانه هايمان دعوت كنيم.”

“بنا بر اين، اين آتش چهارشنبه سوري بازمانده آن آتش افروزي روز آخر سال در ايران باستان است و زرتشتيان به احتمال زياد براي اينكه اين سنت از بين نرود، نحسي چهارشنبه را بهانه كردند و اين

جشن را با اعتقاد اعراب منطبق کردند و شد چهارشنبه سوري.

بخش کردن ماه به چهار هفته در ایران ، پس از ظهور اسلام است و شنبه و يك شنبه و دوشنبه و نامیدن روز هاي هفته از زمان رواج آن .شنبه واژه اي سامي و درآمده به زبان فارسي و در اصل "شنبه" بوده است.